

Pozměňovací návrh poslance Jaroslava Zavadila (IX)

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb. zákoník práce, ve znění pozdějších zákonů, a další související zákony

V článku I bodu 148 v § 356 odst. 2 věta druhá zní:

„Dojde-li ke změně týdenní pracovní doby v rozhodném období, vypočte se týdenní pracovní doba tak, že se součet uplatněných stanovených nebo kratších týdenních pracovních dob v jednotlivých týdnech v hodinách v rozhodném období vydělí celkovým počtem týdnů v rozhodném období.“

V § 356 odst. 2 se na konci vkládá věta, která zní:

„Pro účely věty první až třetí se počet týdnů uvádí na tři desetinná místa, zaokrouhlená nahoru.“

Odůvodnění: Návrh ve sněmovním tisku 903 na počítání tzv. váženého průměru pracovní doby pro přepočet průměrného hodinového výdělku na průměrný měsíční výdělek při změně délky týdenní pracovní doby v průběhu rozhodného období (obvykle kalendářního čtvrtletí) nesprávně uplatňuje odpracovanou dobu a navíc je metoda výpočtu velmi složitá. Odpracovaná doba nemá pro průměrný měsíční výdělek žádný význam – bere se v úvahu jen stanovená týdenní pracovní doba nebo sjednaná kratší pracovní doba zaměstnance.

Příklad: Zaměstnanec pracuje na tzv. plný úvazek při 40hodinové týdenní pracovní době. Při výpočtu průměrného měsíčního výdělku se násobí jeho průměrný hodinový výdělek koeficientem, daným násobkem 40 hodin a číslem 4,348 (které uvádí přímo zákon), tj. hodnotou 173,92 (jde o průměrný počet pracovních hodin v průměrném měsíci). Kolik hodin skutečně odpracoval, není relevantní.

Výjimkou jsou dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr (viz návrh věty třetí § 356 odst. 2), protože u dohody o provedení práce se týdenní pracovní doba vůbec neuplatňuje a u dohody o pracovní činnosti je uplatněna jen pro stanovení časového limitu dohodnuté pracovní činnosti (navíc se velmi často používá nepravidelná práce). Nesprávnost použití odpracované doby je zcela evidentní, pokud zaměstnanec nepracuje například z důvodu pracovní neschopnosti nebo čerpání dovolené po všechny týdny, v nichž má uplatněnu určitou týdenní pracovní dobu – týdenní pracovní doba, která je v těchto týdnech uplatněna v takovém případě vůbec neovlivní výpočet tzv. váženého průměru. Nepraktičnost výpočtu je dána tím, že se výpočet musí provést zjištěním součinu uplatněné týdenní pracovní doby a odpracované doby, a to ve všech jednotlivých týdnech rozhodného období, například v 13 týdnech ve II. čtvrtletí. Zjištění tzv. váženého průměru v tomto případě vyžaduje 16 početních úkonů, ačkoliv podle zde obsaženého návrhu PN v zásadě postačí dva početní úkony (součet uplatněných týdenních pracovních dob a jeho vydělení počtem týdnů).

Příklad: Zaměstnanec ve 2. čtvrtletí pracoval v dubnu v 40hodinové týdenní pracovní době a v květnu a červnu v kratší pracovní době 30 hodin týdně.

Výpočet: v dubnu byla jeho týdenní pracovní doba

$40 \times 4,286 \text{ týdnů} = 171,44 \text{ hodiny}$

v květnu a červnu činila $30 \times 8,715 \text{ týdnů} = 261,45 \text{ hodin}$

$171,44 + 261,45 : 13 = \mathbf{33,293 \text{ hodin}}$, což je průměrná týdenní pracovní doba ve 2. čtvrtletí.

Je vhodné také v zákoně upřesnit, že počet týdnů se zaokrouhluje na tři desetinná místa nahoru (což znamená, že tisícina se zaokrouhluje nahoru). Použití tří desetinných míst je i dnes uplatňováno při výpočtu celkového koeficientu, kterým se pro zjištění průměrného měsíčního výdělku násobí průměrný hodinový výdělek. Jestliže je týdenní pracovní doba ve dvousměnném pracovním režimu 38,75 hodiny, potom při vynásobení předepsaným číslem 4,348 vychází 168,485 hodin. Tři desetinná místa jsou tak uplatněna jak ve výsledném výpočtu, tak i v dílčím koeficientu 4,348, který je přímo uveden v ustanovení § 356 odst. 2 ZP.